

DR. GALAMBOS KÁROLY ÜGYVÉDI IRODA (ny.sz: 3547)

képviselőként eljár:

dr. Galambos Károly ügyvéd, a Budapesti Ügyvédi Kamara tagja

KAPOSVÁRI TÖRVÉNYSZÉK	
ÜGYVÉDI IRODA KAPOSVÁR	
2019. 12. 10.	db
84	2018

21/3

Alkotmánybíróságnak

elektronikus benyújtás

(Kaposvári Törvényszék útján)

Mélyen Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/02005-0/2019	
Érkezett: 2019 DEC 16.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 7 db	<i>u</i>

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 27.§-a alapján állapítsa meg, a Kaposvári Törvényszék 2019. április 2-án kelt 19. P. 21484/2018/14. sorszámú ítéletének és a Pécsi Ítéletábrla 2019. szeptember 12-én kelt és jogerős Pf. V. 20.089/2019/3. sorszámú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően – kizárólag az ítéleteknek a perköltségre vonatkozó rendelkezéseit – semmisítse meg.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (6) bekezdése első mondatának alaptörvény ellenességét és azt az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

A megsemmisíteni indítványozott szövegrész a következő: „A munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.”

„Az írat elektronikus iratról készített másolat”	
Kaposvár, 20.2019.12.10.	<i>Vadasy</i> tisztviselő/írrok

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

I. A Kaposvári Törvényszék első fokú ítélete

1) Felperesek a 2011. október 5. napján érkezett keresetükben kérték annak megállapítását, hogy a [REDAKTOR] által kiadott küldöttgyűlési meghívó, mint határozat jogszabálysértő és kérték ennek megsemmisítését, egyben a meghívó, mint határozat végrehajtásának felfüggesztését. A kereseti kérelmet I. r. alperesként [REDAKTOR] szemben, II. r. alperesként a Magyar Közigazgatási Társaság egyesülettel szemben terjesztették elő. A 2012. október 20-ai küldöttgyűlés megtartását követően keresetüket módosították és a 2011. október 28-án 2.sorszámon előterjesztett beadványukban a meghívó alapján megtartott küldöttgyűlésen hozott valamennyi határozat megsemmisítését kérték. Keresetüket azzal indokolták, hogy mind a közgyűlés összehívása, mind annak lefolytatása jogszabálysértő volt. A keresetlevél 3 a-f) pontja részletezi ennek indokait. A felperesek álláspontja szerint a Fővárosi Bíróság ítéletében megszabott 60 napos határidő letelte után a közgyűlést nem lehetett volna hatályosan összehívni. A bírósági döntés hatályát veszítette ezen időpontot követően. A küldöttgyűlés nem került szabályszerűen összehívásra, Hivatkoztak arra, hogy a felpereseknek más ügyben a Fővárosi Törvényszék előtti eljárásban az alperesek oldalán felperesek beavatkozási kérelmét – a keresetlevél benyújtásáig – a bíróság nem bírálta el, és az ítélet elleni fellebbezéseket az első fokú bíróság a II. fokú bírósághoz nem terjesztette fel. Hivatkoztak arra, hogy [REDAKTOR] sem magánszemélyként, sem tagozatvezetőként a közgyűlés összehívására nem volt jogosult, erre csak a törvény értelmében a bíróság volt jogosult. Utaltak arra, hogy a küldöttgyűlés helye és ideje az Alapszabály 20.§ (7) bekezdése alapján 30 nappal korábban az egyesület honlapján - a kozigkar.hu – nem került közzétételre. Állították, hogy a küldöttgyűlés 11.00 órakor határozatképtelen volt, a meghívó nem tartalmazott rendelkezést a határozatképtelenség esetében irányadó eljárásra, azaz hogy a bíróság által megállapított eredeti napirenddel mikor lehetett volna megtartani határozatképtelenség esetén a megismételt közgyűlést. Felperesek hivatkoztak arra, hogy a küldöttgyűlés lefolytatására nem a hatályos alapszabály alapján került sor, mivel a 2003. május 9 – 2008. július 11. között tartott küldöttgyűlési határozatokat az eljáró bíróságok jogerősen megsemmisítették, továbbá a küldöttgyűlést nem lehetett volna a Magyar Közigazgatási Társaság küldöttgyűléseként megtartani, mivel 2008. július 11-én kelt Alapszabály rendelkezéseit a Legfelsőbb Bíróság Pfv. 20.001/2011/2. sorszámu jogerős ítélete megsemmisítette, a Fővárosi Törvényszék ítéletének hatályban tartásával.

Felperesek bár vitatták a 2007. május 22-ei alapszabály törvényességét, azonban a keresetlevélben ezen alapszabály szövegét jelölték meg a kereset alátámasztására. A keresetlevélben további kifogásokat is még felhoztak, amelyet a Kaposvári Törvényszék 19. P. 21.484/2018/14. sorszámu az első fokú ítélet tartalmaz.

2) A Kaposvári Törvényszék a 2012. augusztus 28. napján megtartott tárgyaláson a pert I. r. [REDAKTOR] alperes tekintetében a Pp. 130. § (1) bekezdés g) és Pp. 157.§ a)

pontja tekintetében megszüntette. Ezt követően az I. r. alperessel szemben a részbeni jogerős pert megszüntető határozatra tekintettel, a pert a II. r. alperes egyesülettel szemben is megszüntette és a keresetlevelet a **19. P. 21582/2011/47. sorszámú, 2014. január 28. napján kelt végzésével** a II. r. alperes székhelye szerinti Fővárosi Törvényszékhez áttette.

A Fővárosi Törvényszék az ügyben keresetet elutasító érdemi ítéletet hozott. Az első fokú ítéletet a **Fővárosi Ítéltábla a 2. Pf. 21.526/2014/16. sorszámú végzésével** hatályon kívül helyezte és a Fővárosi Törvényszéket újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította.

A Fővárosi Törvényszék a megismételt eljárás során a **122.P. 21.949/2015/16. sorszámú végzésével megállapította illetékessége hiányát** és az eljáró bíróság kijelölése végett az iratokat felterjesztette a Kúriához. A Pp. 45. § (2) bekezdés c) pontja alapján a Kúria a Pkk. V. 25.023/2016/2. sorszámú végzésével az illetékességi összeütközést a Kaposvári Törvényszék kijelölésével szüntette meg, ahol az eljárás 2016. október 24. napját követően folytatódott.

Felperesek jelzik, hogy a Kúria Pkk. V. 25.023/2016/2. sorszámú végzése ellen az Alkotmánybírósághoz alkotmányjogi panasszal éltek.

Az Alkotmánybíróság egyesbírója a **IV-290-7/2017. sorszámú, 2017. május 25-én kelt** végzésével az alkotmányjogi panaszt visszautasította, azon indoknál fogva, hogy a kijelölő végzés ellen nincs helye alkotmányjogi panasz előterjesztésének, mert az nem minősül sem az ügy érdemében hozott döntésnek, sem bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek.

Indítványozók az Alkotmányjogi panaszban kifejtetteket jelen eljárásban is a kérelem alátámasztásának indoklásául ismételten előterjesztik, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt alaptörvény-ellenesség megállapítása érdekében, az abban foglaltaknak ezen iratban történő megismétlése nélkül. Indítványozók kérik ezen iratok csatolását bizonyítékként jelen irat által keletkezett eljáráshoz.

Felpereseknek a Fővárosi Törvényszék a 122.P. 21.949/2015/16. sorszámú végzésével szemben – amelyben megállapította illetékességének hiányát – nem biztosított fellebbezési jogot. A felperesek által előterjesztett fellebbezést nem bírálta el a II. fokú bíróság. A Pécsi Ítéltábla ezért kötelezte a Kaposvári Törvényszéket, hogy a Fővárosi Törvényszéktől hozzá megküldött fellebbezést - amelyet a Kaposvári Törvényszék hivatalból elutasított – elbírálására a Fővárosi Törvényszéknek küldje meg, amely intézkedjen annak felterjesztéséről a Fővárosi Ítéltáblához. A Fővárosi Ítéltábla 1. Pkf. 25.420/2018/2. sorszámú végzésével az a Fővárosi Törvényszék 122. P. 21.949/2015/35. sorszámú – a 16. sorszámú végzés ellen előterjesztett fellebbezést elutasító – végzését helyben hagyta.

Felperes jelzik, hogy a jogerős végzés ellen az Alkotmánybírósághoz alkotmányjogi panasszal fordultak. Az Alkotmánybíróság egyesbírója a **IV-1284-4/2018. sorszámú 2018. november 20-án kelt végzésével** az alkotmányjogi panaszt visszautasította, azon indoknál fogva, hogy a bírói döntések nem minősülnek sem az ügy érdemében hozott döntésnek, sem bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek.

Indítványozók az Alkotmányjogi panaszban kifejtetteket jelen eljárásban is a kérelem alátámasztásának indoklásául ismételten előterjesztik, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt alaptörvény-ellenesség megállapítása érdekében, az abban foglaltaknak ezen iratban történő megismétlése nélkül. Indítványozók kérik ezen iratok csatolását bizonyítékként jelen irat által keletkezett eljáráshoz.

3) A Kaposvári Törvényszék a 2019. április 2-án kelt 19. P. 21484/2018/14. sorszámu ítéletével a felperesek keresetének helyt adott: az alperesi egyesület 2011. októbere 20. napján megtartott küldöttgyűlésen meghozott valamennyi határozatát megsemmisítette. Kötelezte alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 122.250,- Ft első fokú perköltséget.

A első fokú bíróság (indokolás 13. oldal utolsó bekezdés) a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperesek ügyvédi képviselőjével felmerült 32/2003. (VIII.22.)IM rendelet 3.§ (3) bekezdés és (6) bekezdése alapján 50.000,- Ft +áfa összegre mérsékelt munkadíj megfizetésére. A bíróság indokolásában utalt arra, hogy „figyelembe vette a megjelenések számát, továbbá azt, hogy a felperesek beadványai nagyrészt alkalmatlan kifogásokkal voltak kapcsolatosak. Alperes viseli a felperesek által lerótt 27.000,- Ft kereseti illetéket, valamint a Pécsi Ítéltábla előtti fellebbezési eljárásban felmerült Pkf. IV. 25. 024./2017/2. számú végzésében megállapított 12.700,- Ft, valamint a Fővárosi Ítéltábla 2. Pf. 21.526/2014/16. sorszámu végzésével megállapított 15.000,- Ft + áfa ügyvédi munkadíjat.

II. A felperesek fellebbezése

4) Felperesek a 2019. május 31-én kelt fellebbezésükben kérték, hogy az első fokú ítéletet a Pécsi Ítéltábla a perköltség tekintetében szíveskedjék megváltoztatni és a perköltséget a törvényes mértékben a 32/2003(VIII. 22.)IM rendelet szerint, valamint a készkiadások felszámítását felemelni szíveskedjék.

Hivatkoztak arra, hogy az első fokú bíróság a perköltséget tévesen állapította meg, mert az első fokú bírósági eljárásra perköltséget nem illetve mérsékelt összegben állapította meg, tovább nem vette figyelembe hogy a jogi képviselő két felperest képviselt. A költségek megállapításánál nincs nyoma annak, hogy a bíróság a készkiadásokat hivatalból figyelembe vette-e. Így a felperesek kérik a perköltség tekintetében az első fokú ítélet megváltoztatását és a perköltség felemelését.

Továbbá az alperes fellebbezési perköltségben történő marasztalását.

5) Az első fokú bíróság hiánypótlási felhívására felperesek a 2019. július 8-án kelt beadványukban az alábbi kiegészítéssel éltek a fellebbezés tekintetében.

a) A hiánypótlással kapcsolatban felperesek sérelmezték, hogy jelen per a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) alapján folyik.

A Pp. 75.§ (1)-(2) bekezdése, 78.§ (1)-(2) bekezdése, 79.§ (1) bekezdése - a perköltséggel kapcsolatban - a felperesek fellebbezésével összefüggésben - az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

75. § (1) *Perköltség – a törvényben meghatározott kivételeket nem tekintve – mindaz a költség, ami a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban akár a bíróság előtt, akár a bíróságon kívül merült fel (előzetes tudakozódás és levelezés költsége, eljárási, illeték, tanú- és szakértői díj, ügygondnoki és tolmácsdíj, helyszíni tárgyalás és szemle költsége stb.).*

(2) *A perköltséghez hozzá kell számítani a felet képviselő ügyvéd, jogtanácsos, illetve szabadalmi ügyvivő készkiadásait és munkadíját is.*

78. § (1) *A pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pervesztes felet kell kötelezni;[...].*

(2) A bíróság a perköltség felől hivatalból határoz, kivéve, ha a pernyertes fél a perköltség tárgyában való határozathozatal mellőzését kéri.

79. § (1) A bíróság a perköltség összegét a fél által előadott és a szükséghez képest igazolt adatok figyelembevételével állapítja meg. A fél javára az általa felszámítottnál több perköltséget megállapítani nem lehet. Ha a fél a költségeket nem számította fel vagy nem igazolta, a bíróság a perköltséget a per egyéb adatai alapján hivatalból határozza meg.

Mindezekből a rendelkezésekből következik, hogy felperesek a 2019. május 31-én előterjesztett beadványukban joghatályos fellebbezést terjesztettek elő, amely hiánypótlás nélkül is – figyelemmel a bíróság hivatalból való döntési kötelezettségére – alkalmas volt a fellebbezés érdemi elbírálására. Felperesek álláspontja szerint – a bíróság hivatalból való döntésére tekintettel – nem szükséges a perköltség összegének tételes megjelölése. Elegendő, ha a fellebbező fél az ítélet jogszabálysértésére hivatkozik, miszerint a bíróság a perköltség megállapításánál mind a ténybeli alap, mind pedig a jogszabályok alkalmazása tekintetében mit nem vett figyelembe.

Mivel a perköltséget a bíróság hivatalból köteles figyelembe venni és megállapítani, a fellebbezésében sem szükséges annak összegszerű megjelölése.

b) Felperesek továbbá hivatkoztak arra, hogy a perköltség járulékos kérdés, amelyben a – a fentiekre tekintettel – a bíróság hivatalból köteles dönteni. Mivel a perköltség az rPp.25. § (4) bekezdése szerint nem tartozik a per tárgyértékéhez, így felperesek véleménye szerint az illetékalapot – fellebbezés esetében - nem képezhet. [rPp. 24.§ (1) bekezdés]. A Pp. 25. § (4) bekezdése a fellebbezésre nem vonatkozik, mert a 24.§ (1) bekezdése szerint a per tárgy értéke „keresettel érvényesített” követelés vagy más jog értéke tekintetében rendelkezik az önállóan érvényesített egyéb járulékkövetelés per tárgy értékéhez tartozásáról; a fellebbezés tekintetében nem. A felperesek a keresetükben perköltség iránti igényt nem érvényesítettek, a perköltség a per folyamán keletkezett.

A fellebbezés kizárólag a perköltségre vonatkozott, amelyet a felperesek az első fokú bíróság hiányos számítása és így téves döntése folytán fellebbeztek meg; így felperesek álláspontja szerint ez - tekintettel arra, hogy nem „keresettel érvényesített” körbe tartozik - nem esett illetékfizetési kötelezettség alá.

c) A fentiekre tekintettel felperesek a Pp. 114. §-a alapján eljárás szabálytalansága miatti kifogást terjesztettek elő a fellebbezési kérelemre vonatkozó hiánypótlás és az illetékek lerovására vonatkozó felhívás miatt. Felperesek kérték a végzés mellőzését.

d) Sérelmezték, hogy az első fokú bírósági ítélet a felpereseket egyetemleges jogosultaknak tekinti, holott a perbe vitt jogviszony személyes, az a felpereseknek a személyes egyesületi tagsági jogviszonyából ered. Ennek következtében a felperesi egyetemleges-jogosultság megállapítása jogszabálysértő. A bíróságnak a perköltségről - az alperes perköltség fizetési kötelezettségéről - a felperesek tekintetében személyenként külön kellett volna döntenie.

e) A bíróság ítélete az alperest kötelezte 122.250,- Ft perköltség megfizetésére, azonban a bíróság ítéletéből nem állapítható meg, hogy a bíróság a mérséklést mihez képest és milyen indokok alapján végezte el a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján. A bíróság ugyanis az ítéletét – a perköltség tekintetében – az alábbiakkal indokolta:

„A bíróság a perköltségről a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján határozott és kötelezte a pervesztes alperest, hogy a felperesek ügyvédi képviseletével felmerült 32/2033. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (3) bekezdése és (6) bekezdése alapján megállapított 50.000,- Ft + áfa összegre mérsékelt munkadíjat. A bíróság figyelembe vette a megjelenésnek számát, továbbá azt a körülményt, hogy a felperesek beadványai nagyrészt alaptalan kifogással voltak kapcsolatosak.

Alperes viseli a felperesek által lerótt 27.000,- Ft elsőfokú eljárási illetéket, valamint a Pécsi Ítéltábla előtti fellebbezési eljárásban felmerült Pkf. 25.024/2017/2. sz. végzésben megállapított 12.700,- Ft, továbbá a Fővárosi Ítéltábla 2. Pf. 21.526/2014/16. végzésben megállapított 15.000,- Ft + áfa ügyvédi munkadíjat.”

Ezzel kapcsolatban felperesek utalnak arra, hogy az első fokú bíróságnak a felpereseknek a tárgyaláson való megjelenéseinek száma (azaz hogy egyes tárgyalásokon a felperesek költségkímélés okából nem vettek részt) a perköltség mérséklésének jogszabályi alapját véleményük szerint nem teremti meg. Nyilvánvaló, hogy azokon a tárgyalásokon, amelyeken a felperesi jogi képviselő nem vett részt, ez az IM r. 3. § (3) bekezdésében foglalt időszükségletben nem is kerülne a díjazás szempontjából figyelembe vételre.

A bíróság ítélete a tényállásban nem állapította meg, hogy a felperesek hány beadványt terjesztettek elő, abból mely beadványok tartalmaztak olyan kifogást, amely a bíróság szerint alaptalan volt. Különös tekintettel arra is, hogy e beadványokra figyelemmel a bíróság nem adta indokát annak, hogy a mérséklés az ügyvédi munkadíjat miként érintette. A bíróság ugyanis adós maradt azzal, hogy nem vette számításba és ítéletében nem adott tájékoztatást arról, hogy az IM rendelet hivatkozott 3.§ (3) bekezdésében foglalt óraelszámolást a bíróság miként vette figyelembe, és ebből a csökkentés eredményeként – figyelemmel a Pp. 80.§ (2) bekezdése alapján – mely órakeretben nem igényelhetnek felperesek perköltséget.

E körben az I-II. r. felperesek hangsúlyozzák, hogy a Kaposvári Törvényszéknek a Fővárosi Törvényszékhez való áttételét követően (amely az ügyben első fokú bíróság 28. P. 21.169/2014/4. sorszámú ítéletét hozott, amely a Fővárosi Ítéltáblán 2015. október 22-én jogerős 4. Pf. 21.526/2014/8/II. sorszámú végzésével hatályon kívül helyezésre került, majd ezt követően a Fővárosi Törvényszék az illetékessége hiányát állapította meg. A Kúria kijelölő végzése után a felperesek nem voltak abban a helyzetben, hogy a 2012. óta folyó perben tételes felmérést végezzenek a jogi képviselő időráfordításával kapcsolatban, amelyet a bíróságnak – az iratok birtokában – el kellett volna végeznie a perköltség tényszerű és jogszerű megállapítása érdekében, és ebből levont következtetés alapján kellett volna az alperest a perköltségben marasztalnia. A felek ugyanis valamennyien budapesti illetőségűek, ugyanakkor a Kúria a Kaposvári Törvényszéket jelölte ki a per tárgyalására.

Az első fokú bíróság mindezeket a „perbeli utakat” a perköltség munkaidő szükséglete tekintetében nem vette figyelembe az ügyvédi munkadíj és a készkiadások megállapításánál. Az első fokú bíróság a perköltség megállapításánál készkiadásokat (postaköltség, fénymásolás, stb.) - amely az iratban, mint perbeli adat bizonyított volt - egyáltalán nem vett figyelembe, amely jogszabálysértő. A bíróság azt sem vette figyelembe, hogy a per időtartamának ilyen mértékű megemelkedése nemcsak a bíróság pervezetésének hiányosságaira, hanem arra is visszavezethető, hogy alperesnek a törvényes képviselése, székhelyállapota nem került rendezésre, amikor ezek a változások bekövetkeztek.

Felperesek álláspontja szerint az első fokú bíróság megsértette a Pp. 221. §-ában foglalt indokolási kötelezettségét, mert a perköltség megállapítása tekintetében a releváns tényeket az ítéletében nem állapította meg. Az ügyvédi munkadíj mérséklésével kapcsolatban az ítéletből

nem lehet megállapítani, hogy mérséklés nélkül az ügyvédi munkadíj milyen összegben került volna megállapításra, s így ennek hiányában nem lehet okszerű következtetést levonni arra vonatkozóan sem, hogy az IM rendelet 3.§ (6) bekezdése szerinti mérséklés milyen összegű munkadíjra vonatkozott.

Az ügyvédi munkadíjat ugyanis az eljárás első fokú bíróságának az alábbi eljárásokra kellett volna megállapítania:

- Kaposvári Törvényszék és Fővárosi Törvényszék előtti első fokú eljárás ügyvédi munkadíja;
- Fővárosi Ítéltábla fellebbezési eljárás ügyvédi munkadíja (megállapításra került 15.000 Ft + áfa);
- Fővárosi Törvényszék előtt megismételt eljárás, majd áttétel és a Kúria kijelölése folytán a Kaposvári Törvényszék előtti megismételt eljárás ügyvédi munkadíja.

Az első fokú bíróság a megismételt eljárásra vonatkozó, az IM rendelet 3.§ (4) bekezdését nem hívta fel, így feltehetően az erre vonatkozó eljárásra díjazást sem számolt el, valamint az eljárás tekintetében - a II. fokú bíróságok által megállapított fellebbezési perköltség kivételével - csak az egyik felperes vonatkozásában számolt el ügyvédi munkadíjat.

7) Az ítélet rendelkező részében megjelölt 122.250,- Ft perköltség összege, az alábbi tételekből került megállapításra:

első fokú perköltség 50.000,- Ft + 27 % áfa =	63.500,- Ft
illeték	27.000,- Ft
Pécsi Ítéltábla II. fokú perköltség	12.700,- Ft
Fővárosi Ítéltábla II. fokú perköltség (15.000,- Ft+ áfa)	19.050,- Ft
Mindösszesen:	122.250,- Ft

Felperesek szerint a helyes számítás a perköltségre nézve a következő:

ügyvédi munkadíj:

I. fokú eljárás

(Kaposvári Törvényszék és Fővárosi Törvényszék előtt) 50 óra x 5.000,- Ft = 250.000,- Ft

I. fokú megismételt eljárás

(Fővárosi Törvényszék és Kaposvári Törvényszék előtt 30 óra x 5.000,- Ft

= 150.000,- Ft/2 =

Összesen:

75.000,- Ft

325.000,- Ft

Ügyvédi munkadíj áfával: 325.000,- Ft x 1,27 =

412.750,-

Pécsi Ítéltábla fellebb. ktg. 12.700,- Ft

12.700,-

Fővárosi Ítéltábla fellebb. ktg. 19.050,- Ft

19.050,-

Illeték 27.000,- Ft

27.000,-

Összesen:

471.500,-

Készkiadások I-II. r. felperesnél összesen:

Postaköltség: cca: 15 beadvány x 1.000,- Ft

15.000,- Ft

Fénymásolási ktg:

Felperesi beadványok száma x 5 x oldal (cca:500) x 15 Ft/oldal=

7.500,- Ft

Összesen:

22.500,- Ft

Mindösszesen:

494.000,- Ft

Az I-II. r. felperesekre eső perköltség:

247.000,- Ft

A felperesek a fentiekre tekintettel - amennyiben a tételes számbavétel hiányában a bíróság ettől eltérő mértéket nem állapítana meg - elsődlegesen:

az I.-II. r. felperesek a személyenként rájuk eső **61.125,- Ft első fokú perköltséget 247.000,- Ft-ra, kérik felemleni.**

Amennyiben az alperes a fellebbezést vitatná, felperesek másodlagosan kérik a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján – a perköltség megállapítása szempontjából irányadó tényállás hiányára tekintettel – az első fokú perköltségre vonatkozó rendelkezés hatályon kívül helyezését, és az első fokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását.

Különbözetként (247.000,-Ft – 61.125,- Ft) mindkét **felperesnél 185.875,- Ft jelentkezik**, amelyre tekintettel a 8 % illeték 14.870,- Ft/fő, amelyre tekintettel felperesek a személyenként 15.000,- - 15.000,- Ft eljárási illetéket illetékbélyegben az iraton leróják.

8) Felperesek a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kérik az alperes fellebbezési perköltségben való marasztalását. Ennek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) bekezdése és (5) bekezdése alapján I-II. r. felperesek – személyenként – a felperesek javára az alábbiak szerint kérik megállapítani:

ügyvédi munkadíj 4 óra x 5.000,- Ft = 20.000,- Ft

(A felpereseket képviselő Dr. Galambos Károly Ügyvédi Iroda 2019. évben alanyi áfamentes, így áfa felszámítására nem kerül sor.)

postaköltség és ügyviteli ktg.	1.500,- Ft
fénymásolás (6 old x 5 pld x 15 Ft)	450,- Ft
Összesen:	21.950,- Ft
Személyenként: 21.450/2 =	10.975,- Ft

Összes fellebbezési költség felperesenként: 15.000,- Ft fellebbezési illeték + 10.925,- Ft = **25.975,- Ft.**

Felperesek kérik, hogy Tisztelt Pécsi Ítéltábla az alperest az I-II. r. felperesek javára - személyenként - szíveskedjék 25.975,- Ft fellebbezési perköltségben marasztalni. a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján.

III. A Pécsi Ítéltábla sorszámú jogerős ítélete

9) A Pécsi Ítéltábla – a tárgyaláson kívül – 2019. szeptember 12-én kelt és jogerős Pf. V. 20.089/2019/3. sorszámú ítéletével az első fokú ítéletet helyben hagyta. A határozatból megállapítható, hogy a perköltség felemelésére vonatkozó fellebbezést alperes nem vitatta, mivel arra észrevételt nem tett.

A másodfokú bíróság az ítéletét alábbiakkal indokolta meg:

Az elsőfokú bíróság a felperesek javára járó perköltség összegét helytálló mérlegelés alapján, megfelelő mértékben állapította meg, annak felemelésére a másodfokú bíróság sem látott indokot. Az elsőfokú ítélet jogi indokait azonban a fellebbezésben foglaltakra is figyelemmel az alábbiak szerint pontosítja.

A meg nem határozható pertárgy értékű perben az ugyanazon ügyvédi iroda által képviselt felperesek pernyertesség esetére nem igényelték, hogy részükre a bíróság az ügyvéd munkadíjának és készkiadásainak címén a megbízási szerződésben kikötött díjat vegye figyelembe, ezért arról a R.3.§-a (3) és (4) bekezdése alapján kellett dönteni, azzal, hogy indokolt esetben a díj mérséklésére vagy felemelésére is sor kerülhetett a (6) bekezdés szerint. A készkiadásról a R.4.§ (1) és (2) bekezdése úgy rendelkezik, azok megtérítésére az ügyvéd által benyújtott tételes kimutatás alapján lehetőség van, ha azonban az ügyvéd a készkiadásait nem részletezi vagy nem igazolja, a bíróság azok megállapítását mellőzi.

A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a felperesek perköltségeiket az 1952. évi Pp.79.§ (1) bekezdése szerint nem számították fel, ezért azokat az elsőfokú bíróságnak a per egyéb adatai alapján hivatalból kellett meghatározni. A felperesek álláspontjával

szemben a per adataival – amelyek szerint az ügyben kitűzött 12 tárgyalás közül képviselőjük csupán egy tárgyaláson jelent meg a Fővárosi Törvényszék előtt, az alapeljárás során 4, a megismételt eljárásban pedig 10 érdemi beadványt nyújtott be – nem igazolt, hogy jogi képviselőjük az alapeljárásban 50 óra, a megismételt eljárásban 30 óra jogi képviseleti tevékenységet fejtett ki. A 35 perc tartamú tárgyaláson való részvétel és az összesen 14 irat előterjesztése – külön részletezés és felszámítás nélkül – az alapeljárásban 5 óra, a megismételt eljárásban 10 óra jogi képviseleti tevékenység elvégzését igazolja.

A R.3.§ (3) bekezdése szerint az ügyvédi munkadíj minden megkezdett tárgyalási óránként, valamint az ügyvédnek a pert megelőző és a peren kívül végzett igazolt tevékenységéért óránként 5.000 Ft, de legalább 10.000 Ft, a (4) bekezdés alapján nemperes eljárásban és a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban a munkadíj a (3) bekezdés szerinti eljárásban megállapítható munkadíj legfeljebb 50%-a. A jogszabály alapján a felperesek részére az alapeljárásban egy tárgyalási óra és négy óra képviseleti tevékenység alapján 25.000 Ft, a megismételt eljárásban pedig 10 óra képviseleti tevékenység alapján további 25.000 Ft munkadíjat a hozzá számított általános forgalmi adóval helyesen állapított meg az elsőfokú bíróság 63.500 Ft összegben. A másodfokú bíróság arra utal, a munkadíj összegének mérséklésére nem került sor, ezért az elsőfokú ítélet indokolásából mellőzi a R.3.§ (6) bekezdésének felhívását.

Alaptalanul kifogásolták a felperesek, hogy az elsőfokú bíróság perköltségükhöz készkiadást nem számított hozzá. Az elsőfokú eljárás során a levelezéssel és fénymásolással felmerült készkiadást az 1952. évi Pp.79.§ (1) bekezdése és a R. 4.§ szerint nem kértek megállapítani, azt csak a fellebbezésükben részletezték és számították fel. Az 1952. évi Pp.79.§ (2) bekezdése alapján azonban a perköltségek tételes felszámításának utólagosan, a fellebbezési eljárásban már nincs helye. A felperesek nyilatkozata hiányában az elsőfokú eljárásban nem állt rendelkezésre olyan peradat, ami a fénymásolással és levelezéssel kapcsolatos költségeik tényleges felmerülését és összegét igazolva a perköltség részeként készkiadás hivatalból meghatározását lehetővé tette volna.

Az elsőfokú bíróság nem sértett jogszabályt, amikor a felperesek, mint egyetemleges jogosultak javára kötelezte az alperest a perköltség megfizetésére. Az alperesek mindketten tagjai az alperes egyesületnek, keresetükben tagi jogaikat gyakorolva kérték a küldöttgyűlésen meghozott határozatok megsemmisítését. Az erről hozott döntés a pertársakra a perben való részvétel nélkül is kiterjedne, ezért az 1952. évi Pp.51.§ a) pontja szerinti olyan egységes pertársaknak minősülnek, akiket a 82.§ (1) bekezdése

alapján a perköltség megfizetésére egyetemlegesen kell kötelezni. Pernyertességük folytán azonban perköltségük megfizetésére az alperes köteles, a 82.§ (3) bekezdése erről úgy rendelkezik, hogy a megítélt perköltség azt illeti meg, akinél a költségek felmerültek. Mivel az elsőfokú eljárásban nem nyilatkoztak arról, hogy az őket közösen képviselő ügyvédi iroda díját, illetve a lerótt eljárási illetéket melyikük és milyen arányban előlegezte, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) 335.§ (1) bekezdése szerinti egyetemleges jogosultságuk megállapítása volt alkalmas arra, hogy a 336.§ alapján mindegyikük hozzájuthasson ahhoz a perköltséghez, amely ténylegesen nála merült fel.

A másodfokú bíróság csupán utal arra, hogy a felperesek a sikertelenül előterjesztett elfogultsági kifogások, eljárás szabálytalansága elleni kifogások, alkotmányjogi panaszok kapcsán felmerült költségeiknek megtérítését az 1952. évi Pp.80.§ (2) bekezdése alapján pernyertességük esetén sem igényelheték.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp.253.§ (2) bekezdése alapján – a 256/A.§ (1) bekezdés b) pontja szerint tárgyaláson kívül eljárva – helybenhagyta.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

1) Indítványozók az érdemi jogorvoslatot kimerítették. A felülvizsgálatot – a perköltség tekintetében az 1952. évi III. törvény (Pp.) kizárj, a nem időszerű eljárás tekintetében fennálló esetleges igény érvényesítésére pedig nem jogszabályi rendelkezés.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

2) Indítványozó a Pécsi Ítéltábla II. fokú jogerős ítéletét papíros alapon történt kézbesítés útján 2019. október 8-án vette át.

A 60 napos alkotmányjogi panasz benyújtására nyitva álló határidő így 2019. december 7-én jár le.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

3) Az indítványozók ügyében született I-II. fokú ítélet a felperesek keresetének elbírálására vonatkozott. Erre tekintettel az I-II. r. felperes indítványozók érintettsége nem kíván külön bizonyítást,

c) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

1) Az állított alapjogsérelem a jogerős bírói döntést érdemben befolyásolta, mert

- a) felperesek jogszerű, az alperes által nem vitatott perköltség iránti igényének az I. fokú bíróság hivatalból való vizsgálatalaptörvény ellenes mellőzésével nem adott helyt, míg a II. fokú bíróság a fellebbezésben foglalt részletesen megindokolt fellebbezési kérelemnek – kellő indokolás hiányában – nem adott helyt [Alaptörvény V. cikk, XIII. cikk, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés];

- b) az eljárás időszerűsége: 2011. október 5-től (keresetlevél benyújtásától) 2019. szeptember 12-ig (a II. fokú ítélet meghozataláig), azaz közel 8 évig tartó eljárás – súlyosan sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes és időszerű eljáráshoz való alapvető jogot; amely eljárás meghosszabbodásában jelentős szerepe volt a felperesek által előterjesztett és érdemben el nem bírált alkotmányjogi panaszokban [Lásd az egyesbírók által hozott IV/290-7/2017. sorszámú, 2017. május 25-én kelt és a 2018. november 20-án kelt IV/1284-4/2018. sz. visszautasító végzést] sérelmezett alaptörvény-ellenességek.

- c) az indítványozók által hivatkozott fenti - visszautasított - alkotmányjogi panasz eljárásokban foglalt sérelmeket így indítványozók álláspontja szerint jelen eljárásban kell az alaptörvény-ellenesség tekintetében megvizsgálni és elbírálni. A visszautasításra ugyanis azon okból került sor, hogy a hivatkozott bírósági határozatok nem az ügy érdemében hozott és nem a bírósági eljárást befejező határozatok. Mivel jelen alkotmányjogi panasz az ügy érdemében hozott I-II. fokú ítéletek alaptörvény ellenessége miatt kerül előterjesztésre, indítványozók kérik Tisztelt Alkotmánybíróságtól a korábbi két eljárásban előterjesztett alkotmányjogi sérelmeket jelen eljárás keretében értékelni és elbírálni, az ott kifejtett alaptörvény-ellenességek okából, különösen az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében foglalt alaptörvény ellenességre.

2) Az ügyben alapvető jelentőségű alkotmányjogi kérdésként merül fel, hogy mit jelent a bíróság hivatalból eljárása tekintetében a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 78. § (2) bekezdése tekintetében [a 2016. évi CXXX. törvény (új Pp.) esetében már ez a rendelkezés nem áll fenn, mert a 81.§-a alapján a felszámítással lehet érvényesíteni]]

Felperes indítványozók úgy vélik, hogy ez a hivatalból eljárás azt jelenti, hogy a bíróságnak az iratok alapján meg kell vizsgálnia, hogy milyen perköltség tekintetében releváns tények [Pp. 75.§] merültek fel a perben (tárgyalás ideje, irat-előkészítés ideje, postaköltség összege, fénymásolás összege, útiköltség összege, lerótt illeték mértéke, bíróság által megállapított perköltség stb.), és a tények alapján kell – az indokolásban feltüntetett összegzés és számítás alapján – figyelemmel a Pp. rendelkezésére – a költséget meghatározni. Felperes szerint ezt a feladatot az első bíróság tisztességes módon – az ítélete meghozatalakor - nem végezte el. A

felperes indítványozók abban, hogy a bíróság ezt a törvényben foglalt kötelezettsége körében elvégzi és a költséget megállapítja, joggal bízhattak, és mivel erre nem került sor, a perköltségre vonatkozó meg nem indokolt első fokú ítéleti rendelkezése sérti az **Alaptörvény IV. cikkében foglalt szabadsághoz és biztonsághoz való alapvető jogot**.

Ebből következően a II. fokú bíróságnak a felperesek eljárás szabálytalansága miatti kifogását az első fokú bíróságnak helytadással kellett volna elbírálnia. A II. fokú bíróság megalapozatlanul döntött ebben a kérdésben a fellebbezési eljárás során, mivel az első fokú bíróság hívta fel hiánypótlásra a felpereseket. Az első fokú bíróságnak lett volna szükséges az eljárás szabálytalansága miatti kifogást elbírálnia, ennek elmulasztása sérti a tisztességes eljáráshoz való alapvető jogot. Az eljárás szabálytalansága miatti kifogás elbírálásának hatásköre ugyanis nem devolutív hatályú.

3) Alapvető jelentőségű alkotmányossági kérdés, hogy a perköltség megállapításánál, amikor a bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (6) bekezdésében foglalt, a perköltség leszállítására vonatkozó rendelkezését alkalmazza, milyen eljárási szabályok betartásával hozza meg a döntését. A tisztességes és igazságos eljárás tekintetében ennek indítványozók szerint alapvető feltétele, hogy a bíróság az ellenérdekű felet nyilatkoztassa a perköltséggel kapcsolatban (kontradiktórius eljárás). A másik fontos követelmény pedig az, hogy a bíróság megindokolja, hogy mihez képest, mennyiben leszállított perköltség tekintetében hozta meg a döntését. Nem elegendő, tényeknek az indokolásban való bemutatása nélkül az IM rendelet 3.§ (6) bekezdésére történő hivatkozás, mert ez a tisztességes eljárás sérelmével jár.

Az IM rendelet az alábbiakról rendelkezik:

(6) A munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság a munkadíjat – különösen az ügy bonyolultsága esetén – a (2)–(5) bekezdésben meghatározott összegnél magasabb összegben is megállapíthatja. A bíróság a munkadíj eltérő összegben történő megállapítását indokolni köteles.

Indítványozók álláspontja szerint alaptörvény-komformnak csak az a megállapítás minősíthető, amely tételesen bemutatja, hogy az ügyvédi munkadíj a jogszabály szerint milyen mértékű lenne, és ehhez képest a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységhez képest, ez a díj miért nem áll arányban az IM rendelet szerinti díjazással, és milyen okból, és miért került sor az ügyvédi munkadíj csökkentésére.

Az I-II. fokú ítélet ilyen tényállást és indokolást nem tartalmaz, így a hivatalból való perköltség megállapítás nem felel meg az alaptörvény rendelkezéseinek [Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdés, V. cikk, XIII. cikk, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés]. A II. fokú bíróság megsértette a felek XV. cikk (1) bekezdésben biztosított törvény előtti egyenlőségét, rendelkezési jogát az által, hogy bár az alperes a fellebbezésben foglaltak szerint a perköltség felemelését nem kifogásolta, annak a II. fokú bíróság mégsem tett eleget, azaz „az alperes mellé állt.”

Felperes indítványozók úgy vélik, hogyha a törvény a bíróságok számára hivatalból állapítanak meg feladatot, akkor azt tisztességesen, a törvények betartásával az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése alapján az alapvető jogok védelmének biztosításával kell ellátniuk. Ez jelen esetben nem történt meg.

f) Annak bemutatása, hogy a bíróság a döntésében vagy az eljárásában a támadott jogszabályi rendelkezéseket alkalmazta, és hogy ez a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.

1) A támadott 32/2003. (VIII. 22.)IM rendelet 3.§ (6) bekezdésének első mondatában foglalt jogszabályi rendelkezést a bíróság hivatalból alkalmazta. Ez az alaptörvény ellenes bírói döntést érdemben befolyásolta.

Arra sem az alapeljárás, sem a II. fokú eljárás során az alperes nem tett indítványt, hogy a bíróság a 3.§ (6) bekezdésében foglaltakra tekintettel az ügyvédi munkadíjat a felpereseket képviselő Dr. Galambos Károly Ügyvédi Iroda tekintetében csökkentett összegben állapítsa meg.

a) Felperes indítványozók szerint alapvető alkotmányossági kérdés, hogy az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése alapján – a XIII. cikkel szemben – hivatalból a bíróság mennyiben hatalmazható fel miniszteri rendeletben a jogszabálytól való eltérésre, különösen az ellenérdekű fél indítványa, nyilatkozata, észrevétele megkövetelése hiányában.

Indítványozók úgy vélik, hogy ez a kontradiktórius eljárás követelményét sérti, ezért az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe és (7) bekezdésébe ütközik. Ugyanis ezzel a csökkentéssel, ténybeli alapok nélkül az I. és II. fokú bíróság is egyetértett, figyelmen kívül hagyva a 8 évi pertartamot.

b) A jogszabályi rendelkezés sérti a felek törvény előtti egyenlőségét, mert az érintett fél nem tud védekezni – mivel nem ismert előtte, hogy a bíróság milyen tények alapján egyáltalán alkalmazni fogja majd az ítélete meghozatalánál ezt a rendelkezést – ez a tény ugyanis még a döntés meghozatalát megelőzően a hivatalbóli eljárás során nem jutott jelen eljárásban a felek tudomására. Ez abban az esetben volna a tisztességes eljárás körébe sorolható, ha az eljárási jogszabályok előírnák, hogy a bíróság ezt az elképzelését a felekkel ossza meg, és a felek nyilatkozatot tudjanak tenni erre a még nem ismert bíróság által hivatalból alkalmazandó elképzelésre. [Mint ahogy ezt az 1952. évi III. törvény (Pp.) 163.§ (3) bekezdésében foglalt tények (köztudomásúnak ismert tények; hivatalból a bíróság által megismert tények) esetében szabályozza: „Ezeket a tényeket a bíróság akkor is figyelembe veszi, ha azokat a felek nem hozták fel, köteles azonban a feleket e tényekre a tárgyaláson figyelmeztetni”; azaz a felekkel a tényeket a határozathozatal előtt közölni kell, amelyre észrevételt tehetnek.)

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG

I. cikk

(1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

IV. cikk

(1) Mindenkinnek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.

V. cikk

Mindenkinnek joga van törvényben meghatározottak szerint a személye, illetve a tulajdona ellen intézett vagy az ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához.

XIII. cikk

(1) Mindenkinnek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

[...]

(7) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

Az indítványozók a **jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenessége** tekintetében az Alaptörvény I. cikk, IV. cikk (1) bekezdés, V. cikk, XIII. cikk (1) bekezdés, XV. cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés rendelkezéseire hivatkoznak.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

ba) A tisztességes, pártatlan és időszerű bírósági eljáráshoz való jog és a jogorvoslathoz való jog sérelme

baa) A mintegy 8 év pertartam alapvetően sérti – figyelemmel az eljárás tárgyára, és a civil szervezetek törvényes működésének alkotmányos érdekére tekintettel – a bírósági eljárás időszerűségének sérelmét, s így az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését.

bab) A tisztességes bírósági eljáráshoz való alapvető jog sérelmét jelenti az alkotmánybíróság előtti eljárásokban indítványozók által feltárt alaptörvény ellenességek. Ezért indítványozók kérik az ebben foglalt eljárásokban előterjesztett indítványok indokolásában foglaltak figyelembe vételét.

bac) Nem felel meg a tisztességes és pártatlan eljárás követelményének, ha az eljáró bíróságok az alperes nyilatkozata hiányában, hivatalból eljárva csökkentik a perköltség összegét. Különösen fontos ebben a logikai keretben az, hogy a

bíróságok ugyanakkor hivatalból nem tettek eleget a perköltség megállapítási kötelezettségüknek, és ahhoz képest nem indokolták meg a csökkentés mibenlétét és ténybeli alapjait sem határozták meg. A Pp. 79.§ (1) bekezdése e tekintetben az alábbiakat tartalmazza: „79. § (1) A bíróság a perköltség összegét a fél által előadott és a szükséghez képest igazolt adatok figyelembevételével állapítja meg. A fél javára az általa felszámítottnál több perköltséget megállapítani nem lehet. Ha a fél a költségeket nem számította fel vagy nem igazolta, a bíróság a perköltséget a per egyéb adatai alapján hivatalból határozza meg.”

bad) A bírósági eljárás a fél vagyoni viszonyait is érinti a költségek előlegezésében, valamint adott esetben az ellenérdekű fél költségek viselésében. A hosszú pertartam magasabb költségekkel jár. A közel 8 évi pertartam jelentős költségekkel. Ennek számbavétele és a pervesztes féllel való megtérítésének kötelezettsége a bíróság hivatalbóli feladata volt a Pp. 78.§ (2) bekezdése alapján. Ezeknek a szempontoknak az érvényesítése sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapvető jogot és a jogorvoslathoz való alapjogot.

bae) Az I-II. fokú bíróság – pártatlanság követelményét megsértve – hivatalból az alperes mellé ált.

Az alperes a perben aktívan nem vett részt, azonban a keresetet nem ismerte el, pedig tudatában volt annak, hogy a 2011. október 20-ai küldöttgyűlés jogszabálysértően került megtartásra. A felperesek fellebbezésében a perköltség felemelésére vonatkozó tényeket és jogi indokolásban foglaltakat nem kifogásolta.

Így a fellebbezési bírósági eljárás sem tekinthető tisztességesnek, mert alperes nyilatkozata hiányában a költségekkel kapcsolatos tényeket meg kellett volna a II. fokú bíróságnak állapítani, vagy az I. fokú ítéletet a költségek tekintetében hatályon kívül kellett volna – megalapozatlanság miatt – helyezni. Az eljáró bíróságok tévesen, nyilvánvalóan - a felperes jogérvényesítő akaratnyilatkozatával szemben – tényállás megállapítása nélkül, alaptörvény-ellenesen hagyták helyben az első fokú perköltséget, és mellőzték a felperesek fellebbezésében foglaltak elfogadását és a fellebbezési perköltség megállapítását.

bb) Az alapjogok állam általi biztosításához való jog, az emberi méltósághoz való jog, a szabadsághoz és személyes biztonsághoz való jog sérelme.

bba) Az I-II. fokon eljáró bíróságok által hozott bírósági határozatok – a perköltség tekintetében - nem tesznek eleget az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésében foglalt alapvető jogok védelmének biztosításához való jognak.

A Pp. 78.§ (2) bekezdésében foglaltak szerint a perköltséget a bíróságnak hivatalból kell megállapítani. Ezért ennek mellőzése sérti az Alaptörvény I. cikkben foglalt alapvető jogok jogvédelméhez való jogot. Az Alaptörvényben foglalt – az indítványozók által hivatkozott alapvető jogokat – az eljáró bíróságok a perköltség hivatalból való megállapítása során nem védték meg felperes indítványozók tekintetében.

bbb) Az emberi méltósághoz való jogot is a meghozott bírósági határozatok sértik, mert indokolási kötelezettségüknek nem tettek eleget, a perköltség megállapítása tekintetében irányadó, ellentétes tényállást nem állapítottak meg, a felperesek fellebbezésében foglaltakhoz képest.

Az emberi méltóság biztosításának megfelelő ügyintézés akkor lett volna alaptörvény-szerűen betartva, ha a bíróságok az eljárási szabályokat olyan módon értelmezik, amelyek lehetőséget adnak az ember ügyének (jelen esetben perköltség hivatalból való megállapítása) bíróság által történő érdemi megállapítására – a fellebbezés folytán érdemi felülbírálatára - , hiszen az

ember emberi méltóságú személyként való kezeléséről csak ilyen attitűd, hozzáállás alkalmazásával beszélhetünk. A bírósági eljárás nem lehet emberellenes (emberi méltóság ellenes), amikor a bíróságokat csak az a cél vezérli, hogy hogyan lehet a 8 éve tartó perben olyan határozatot hozni, hogy a fél a költségeihez ne jusson hozzá, azaz hogy lehet elriasztani attól, hogy a peres eljárás indítson, bemutatva azt, hogy még a költségei megtérítésére sem számíthat. Az emberi méltóság megsértésének körébe sorolják indítványozók azt, hogy a nem egységes pertársaságú perben (Pp. 51.§ a) pontja) az I. fokú bíróság, majd a fellebbezés ellenére a II. fokú bíróság is egyetemleges jogosultságot állapított meg az alperes terhére, holott az alperest személyre szólóan kellett volna felperesek javára kötelezni a bíróság által megítélt perköltség megfizetésére. Az a körülmény, hogy a felperesek egy perben jártak el és a peres feleket egyetlen ügyvéd képviselte, az egyetemleges jogosultság tekintetében semmilyen alappal nem bír! Kizárólag azt a célt szolgálja, hogy az ítéletek – esetleges bírósági végrehajtás esetén – további bonyodalmakat okozzanak. Az emberi méltóságnak része, az embert megillető önrendelkezési jog, azaz hogy a bíróság a peres ügyben a kérelem szerint döntsön. A felperes indítványozók nem kérték az egyetemleges jogosultság kimondását, így az ítéletnek nem volt kérelmezési és jogi alapja sem.

bbc) A felperes indítványozóknak a szabadsághoz és személyi biztonsághoz való alapvető jogát mindez sérti. A felperes szerint az ember szabadságát és személyi biztonságát nemcsak az sérti, ha az Alaptörvény IV. cikk (2)-(3) bekezdésében foglalt különös tényállások bekövetkeznek.

Az ember szabadsága és személye biztonsága abban az esetben is sérelmet szenved, ha a bírósághoz való fordulás során az eljáró bíróságok önkényesen tényállást nem állapítanak meg (perköltség csökkentése és fellebbezésben foglaltak szerinti tények alapján a perköltség megállapítása tekintetében) és ténybeli alapok nélkül önkényesen alkalmaznak jogszabályi rendelkezést [IM r. 3.§ (6) bekezdés első mondata]. Azaz megvalósul a szabadsághoz és személyi biztonsághoz való alapjog sérelme (amely a B. cikk (1) bekezdésében foglalt demokratikus jogállam működésének egyik alapvető tényezője) ha bírósági eljárásban a tényállást a bíróságok alaptalanul, önkényesen, a fél kérelme hiányában állapítják meg, majd annak alátámasztására önkényesen kiválasztott jogi normával támasztják alá a saját döntésüket.

Az adott ügyben az I-II. fokú bíróság részéről sajnálatos módon ez érhető tetten a perköltség megállapítása tekintetében!

bc) A polgár személye és tulajdona elleni támadás elhárításához való jog és a tulajdonhoz való jog sérelme

Felperes indítványozó szerint az I-II. fokú határozatok meghozatalával alaptörvény ellenes sérelmet szenvedett az Alaptörvény V. cikkében foglalt rendelkezés, miszerint „*Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a személye, illetve a tulajdona ellen intézett vagy az ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához.*”

A felperesekkel szemben a tulajdonuk ellen intézett támadásnak tekintendő az, hogy a bíróság hivatalból nem végezte el a feladatát a perköltség megállapítása érdekében. Az indítványozók által előterjesztett jogorvoslat ennek elhárítását célozta. Azonban a II. fokú bíróság – a költségek megállapítása tekintetében felperesek által felhozott tényeket annak ellenére, hogy nem vitatta – alaptalanul tekintette, azonban ennek ténybeli és jogi indokait a II. fokú bíróság nem fejtette ki a jogerős ítéletben. Az első fokú bírósági ítéletben hozott perköltségek összege felemelésének mellőzése (és a fellebbezés helyt adással történő elbírálása) sérti az indítványozóknak ezt az alapjogát.

Sérült a felperes indítványozóknak a tulajdonhoz való joga, mert a perben előlegezett költségeikhez (készkiadások) - azok figyelembe vétele hiányában - nem jutottak hozzá, az ügyvédi költségeket pedig a bíróság nem ítélte meg a ráfordított munkaórák tekintetében. A fellebbezésben nem kérelmezett, sőt kifejezetten megváltoztatni kért – első fokú ítéletben szereplő egyetemleges jogosultság – a felperes indítványozók tulajdonhoz való jogát szintén sérti.

c) A megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés alaptörvény ellenesége

1) A kontradiktórius eljárás szabályát – azaz az Alaptörvény I. cikk (1) és (3) bekezdését és a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését sérti, hogy az ügyvédi költségeket a díjrendeletben meghatározottak csökkentésével is – hivatalból – a bíróság részéről meg lehet állapítani.

Különösen azon ok miatt alaptörvény-ellenes a támadott rendeleti szöveg, hogy a felek indítványára sincs ehhez a bírósági döntésre szükség, és a bíróságnak ezt a ténybeli alapokat, amelyre tekintettel erre sor kerülhet a jogszabály szerint, a döntés előtt nem kell a felekkel megismertetni.

2) A jogszabályi rendelkezés sérti az Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdés, V. cikk, XIII. cikk (1) bekezdés, XV. cikk (1) bekezdésének rendelkezését.

Nem felel meg a szabadsághoz és személyes biztonsághoz való jog azon követelményének, hogy a peres eljárásban a perköltség megállapítása követhető, átlátható és előre látható legyen.

Az ügyvédi tevékenységnek a jogszabályban [3.§ (6) bekezdés első mondat] foglalt értékelése ugyanis a megbízó fél alapvető jogait is sérti (pl. tulajdonjog stb.), hiszen az ügyvéd által a díjrendeletre utalással a féllel történt megállapodás – a bíróság döntése következtében – azt eredményezi, hogy a fél nem jut hozzá a perköltséghez, amit az ügyvédnek megfizet, mert a bíróság az ügyvédi díjat csökkenti (azaz ezáltal a pervesztes felet gazdagítja).

Felperes indítványozók úgy vélik, hogy mindez az V. cikkben foglalt tulajdon elleni támadásnak tekintendő bírósági határozat, amelyet a II. fokú bíróságnak a jogorvoslati eljárás során az I. cikk (1) bekezdése és a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése alapján helyre kellett volna tennie. Erre azonban nem került sor, mert a II. fokú bíróság a perköltséget – kellő és részletes ténybeli és jogi indokolás hiányában - helybenhagyta.

Mindezek alapján a miniszteri rendelet sérti az indítványozók szerint az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tulajdonjogot.

Sérül a jogszabályi rendelkezés alkalmazása folytán a felek törvény előtti egyenlősége. A jogi környezet a bírósági döntést úgy alakította ki, hogy abban „hivatalból eljárva” lehet dönteni. Annak a félnek a terhére szóló döntés, amely a részére megállapítandó ügyvédi munkadíjat csökkenti, nyilvánvalóan nem beszélhetünk a törvény előtti egyenlőségről, ha ezt a döntést a fél csak a döntés meghozatala után ismerheti meg, és csak ezt követően van abban a helyzetben, hogy a csökkentő döntéssel kapcsolatban észrevételt, ténybeli vagy jognyilatkozatot tegyen.

A jogszabályi rendelkezés ezért alaptörvény-ellenes, mert az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésébe ütközik.

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Indítványozók nem kezdeményezte a bíróságon a határozat végrehajtásának felfüggesztését, mert a perköltségek egy részéhez indítványozók hozzájutottak.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

Az I. r. Indítványozó csatolja I/1 alatt az ügyvédi meghatalmazást.

A II. r. Indítványozó csatolja I/2. alatt az ügyvédi meghatalmazást.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Indítványozók a személyes adataik közzétételéhez nem járulnak hozzá.

d) Indítványozók csatolják az alábbi melléleteket:

I/3 Kaposvári Törvényszék 19. P.21.484/2018/14. sorszámu ítéletet

I/4 Pécsi Ítéltábla Pf. V. 20.089/2019/3. sorszámu ítéletet

KAPOSVÁRI TÖRVÉNYSZÉK	
POLGÁRI IRODA	
KAPOSVÁR	
Érk.:	2019 -12- 10
Példány.....	Mell. db
Az ügyirat száma:	19 P.21.484 / 2018

Indítványozók kérik bizonyítékként:

a Kaposvári Törvényszék 19. P. 21.484/2018. sorszámu és előzményi iratainak beszerzését, továbbá a Fővárosi Törvényszék 122. P. 21.949/2015. sz iratainak beszerzését az alaptörvény-ellenesség bizonyítására.

Kérik továbbá az Alkotmánybíróság IV-290-/2017. sorszámu és a IV/1284/2018. sorszámu iratainak csatolását és az abban foglaltak figyelembe vételét az alaptörvény-ellenesség fennállásának megállapításánál.

Budapest, 2019. december 7.

Tisztelettel:

I r. indítványozó

II. r. indítványozó

képviselőiben, a dr. Galambos Károly Ügyvédi Iroda nevében

dr. Galambos Károly ügyvéd

Mellékelte irat: (4 db)

I/1 Ügyvédi meghatalmazás I. r. indítványozó

I/2 Ügyvédi meghatalmazás II. r. indítványozó

I/3- Kaposvári Törvényszék 19. P.21.484/2018/14. sorszámu ítélet

I/4- Pécsi Ítéltábla Pf. V. 20.089/2019/3. sorszámu ítélet

"Az irat elektronikus iratról készített másolat"	
18	
Kaposvár, 20...2019-12-10.....	Vadász
	tisztviselő/tnok

